

fond, hvortil Kjøbstæderne bidrage, skulde udrede Halvdelen af disse Udgifter for Landets Bedkommende, og Kjøbstæderne desuagtet for sig skulde udrede den Deel af Udgiften, som maatte falde paa enkelte Kjøbstæder. Det kunde maaskee nok i Virkeligheden ordne sig saaledes, at denne Udgift for Amtsrepartitionsfonden beregnedes Landet alene til Last, men dette Forhold bragte mig imidlertid paa den Tanke, som ligger i mit Underændringsforslag. Udvalget erkjender jo selv, at disse extraordinaire Udgifter til Transport af Fattige stundom kunne blive for bebyrde for den enkelte Commune, idet disse Omkostninger, naar Transporten stæer fra den ene af Rigets Grændser til den anden, kunne løbe temmelig op, og som Følge heraf har Udvalget foreslaaet, at Halvdelen af dem i saadanne Tilfælde skal bæres af Amtscommunen. Jeg tør vistnok antage, at Udvalget har havt en Tanke for Villigheden i, at noget Eignende indtraadte for Kjøbstædernes Bedkommende, men har frasaget den, fordi der ikke findes nogen fælles Fond for Kjøbstæderne; men i saa Henseende synes jeg, at den Tanke, jeg har tilladt mig at udføre gennem Underændringsforslaget, ligger meget nær. Det er den Tanke, at Halvdelen af disse Udgifter skal bæres i Fællesskab af Kjøbstæderne og Landet i Forhold til deres Folkemængde. Det forekommer mig at være naturligt og billigt, baade fordi denne Udgift kan blive for stor for den enkelte mindre Kjøbstad ligesaa godt som for den enkelte mindre Landsogn, og fordi det dog i Virkeligheden, hvad jeg troer, Alle ville indrømme, er saa, at en stor Mængde af Soggenes fattige Beboere, naar det gaaer tilbage for dem, tye til Kjøbstæderne, for der at søge Erhverv, og i det Hele en stor Mængde af Kjøbstædernes Fattige have deres Udspring fra Landet. En yderligere Grund for mit Forslag finder jeg i det forelagte Lovudkast's Motiver, nemlig naar det siges, at dette tildeels er fremkommet som Følge af et tidligere i Rigsdagen fremkommet Lovforslag om en fælles overordnet communal Bestyrelse for Kjøbstad og Land. I dette Lovforslags § 7 staaer der nemlig blandt de Udgifter, med Hensyn til hvilke der skal være Fællesskab mellem Kjøbstæderne og Land-

ter, som nærværende Lovforslag omhandler. Af den høitærede Indenrigsminister er det erklæret, at han idetmindste for Øieblikket ikke vil forelægge et saadant Lovforslag. Jeg er nu af den Formening, at en saadan overordnet communal Bestyrelse, fælles for Kjøbstad og Land, vil være nyttig og ønskelig; jeg finder, at det er ligesaa ønskeligt for Kjøbstæderne, at de have en Mellemautoritet, fornemmelig bestaaende af valgte Mænd, som det for Landcommunerens Bedkommende er ønskeligt, at der i Amtsraadet er en Mellemautoritet mellem de enkelte Communer og Ministeriet. Naar vi nu her skulle behandle disse Udgifter, forekommer det mig, at, uagtet disse Udgifter i sig selv vistnok ikke ere store, her dog er Stebet til at faae en Begyndelse til denne Forbindelse mellem Kjøbstæderne og Landet. Jeg skulde maaskee endda ikke have tilladt mig at fremkomme med dette Underændringsforslag, naar ikke Udvalget selv med Hensyn til de Udgifter, som paaløbe for de Fattiges Bedkommende, som intet Forsørgelseshjem have, havde bestemt, at der skulde være en Mellemregning mellem Kjøbstad og Land, idet disse Udgifter efter Aarets Udgang skulle opgjøres og fordeles mellem Kjøbstæderne og Landet efter Folkemængden. Skal altsaa en saadan Opgjørelse alligevel finde Steb, forekommer det mig meget naturligt, at de andre Udgifter, som omtales i det andet og tredie Stykke af § 2, nemlig Hjemsendelsesomkostninger for egentlige Fattige og Tærepenge, ogsaa blive Gjenstand for Opgjørelse mellem Kjøbstæderne og Landet, paa hvilken Maade de større Communer da ogsaa kunne komme de mindre Kjøbstadcommuner til Hjælp. Jeg troer, at der er saameget mere Grund til at vise — jeg havde nær sagt — den Umødelommen mod de enkelte Kjøbstadcommuner, som Forholdet i Virkeligheden tidligere har været saaledes, — hvad jeg dog villig indrømmer ikke var fuldkomment billigt — at, naar et Fattiglem skulde transporteres fra en Kjøbstad til en anden, og Transporten gik igjennem en Sognecommune, var det Sognet, der alene maatte bære Udgiften derved. Jeg indrømmer, som sagt, at det ikke var nogen billig Bestemmelse; men saaledes at gaae over fra denne Bestemmelse og med Et lægge hele Udgiften paa den enkelte Kjøbstad alene,